

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH
TẬP 183

KINH NÓI VỀ
NHÂN DUYÊN THÁI TỬ
CỦA VUA A DỤC
VÌ LỢI LẠC PHÁP MẬU
MÀ BỊ HOẠI MẮT

SỐ 2045

HỘI VĂN HÓA GIÁO DỤC
LINH SƠN ĐÀI BẮC XUẤT BẢN

SỐ 2045

KINH NÓI VỀ NHÂN DUYÊN THÁI TỬ CỦA VUA A-DỤC VÌ LỢI LẠC PHÁP MÀU MÀ BỊ HOẠI MẮT

Phàm thiện ác xoay chuyển kế hợp theo người dụ như hình với bóng. Nếu người thọ nghiệp nào thì phải nhận lấy sự thọ báo của nghiệp ấy. Sự thọ nghiệp báo này có ba điều sai khác:

1. Hiện báo.
2. Trung báo.
3. Hậu báo.

Người thọ ân sâu ở trong chín cõi, tai mắt đều thích duyên nơi cảnh thú vui của cõi trời. Ở trong loài cầm thú đầu thai vào cung vua mà được thọ mạng, cũng phải chịu nhận lãnh năm thứ hình phạt tàn khốc, đây chính là hiện báo.

Chúng sinh bị trầm mê trong chốn u đồ, hôn phách phiêu diêu mà không thể tái sinh. Thân trải qua nhiều kiếp luân hồi mà vẫn không biết, nay sinh làm vương tử phải chịu hủy hoại mắt. Đó là trung báo.

Ở chốn A-lan-nhã phóng túng gây họa trong vô tướng, trước sau đều đeo giữ lấy hoặc nghiệp mà không dứt. Rồi đọa vào loài thú dữ có cánh, bị trầm luân khổ ách mà không biết đường thoát ra. Đây chính là hậu báo.

Cho nên Thánh nhân ra đời cứu độ chúng sinh đều là có nhân duyên cả, không có căn cơ thì không kế hợp, Phật soi xét trong ba đời, thấy chúng sinh trôi lăn mãi trong sinh tử. Ngài suy nghĩ sâu xa mà biến ra muôn hình loại để tùy theo đó mà khuyến hóa dẫn dắt vào trong nhà đạo pháp.

Từ khi Đức Như Lai diệt độ, rồi về sau vua A-dục lên ngôi vị vua nắm giữ cả cõi Diêm-phù-đề, sửa sang giếng mối, rồi tạo tượng lập chùa tháp Phật có đến tám vạn bốn ngàn ngôi. Bậc A-la-hán được đắc đạo trong đời này có cả ức vạn. Hàng quốc chủ sư Tăng đều hết lòng ủng hộ, muôn dân cùng hết lòng cung kính phụng thờ. Thần thánh lại càng thêm ngưỡng phục. Vương tử của vua đã nhiều đời trồng thiện căn, thích làm điều lợi ích cho đạo pháp. Được sinh vào cung vua, lại thêm dung mạo đoan trang thù thắng hơn người.

Về sau vào đời nhà Tần có quan Thượng thư vì muốn tìm hiểu mà không biết duyên khởi từ đâu. Mới sai tướng quân Tông Chánh Khanh đến thành Tư lệ của quan Hiệu Úy Diêu Mân người quận Nam an. Vị này có người anh kế là Diêu Chiếu, tự Cảnh Nghi, là người có văn chương nho nhã đáng được mọi người yêu đến muôn đời. Còn võ thì thuộc hàng bạt chúng siêu quần xứng danh là bậc anh tài. Phàm có nói điều gì thì tài trí biện giải khôn cùng. Muôn việc dù có túng tình thích giao du nhưng vẫn giữ ý đức thuần hậu. Dù là bậc khuôn phạm cũng khó mô phỏng theo. Sự cung kính thì vượt trên bậc quân tài, uy đức lại chấn động cả hậu lai.

Nhưng tác lòng lại luôn nghĩ đến những người mê lầm mà không thể tự cứu, thương kẻ ngu si chưa ngộ tỉnh. Nên muốn nổi ý nguyện thù thắng của bậc tiền nhân, để lập đạo huyền tông trong đời mạt thế này. Vì thế mà ông lặn lội đến xứ Thiên trúc tỉnh Sa-môn Nan-đề về cùng chấn chỉnh, giảng luận đạo pháp. Bốn văn bài kệ này được ngài Đàm-ma-nan-đề dịch từ đời nhà Tần Kiến sơ năm Tân mao thứ sáu. Ở tại thành An định, dịch vào ngày 18 cho đến ngày 25 mới hoàn tất, về bản tiếng Phạn thì có ba trăm bốn mươi ba câu. Khi dịch sang Hán văn thì được một vạn tám trăm tám chục lời.

Thiết nghĩ dịch ra tiếng phổ thông thì tinh nghĩa khó mà đạt được. Hoặc lìa văn mà được nghĩa. Thông ý phụ thì ý chánh khó mà lưu loát; hoặc sự lược mà lý lại đầy đủ; hoặc tùy theo sự kiến giải tụng đọc của mọi người. Dù vậy, bốn văn này là để cho bậc Học sĩ ở đời sau, liễu đạt tội phước nhân quả rõ ràng không mất.

Thiết nghĩ, nếu có được đôi lời nhuận sắc góp ý của mọi người, thì bài minh này sẽ càng tỏ rõ, thêm nhiều ý mới hay lạ. Cho nên mới trình bày ra đây cho ai nấy cùng tưởng tận.

KINH VƯƠNG TỬ A-DỤC HOẠI MẮT NHÂN DUYÊN

*Hán dịch: Đời Phù tần, Tam tạng Đàm-ma-nan-đề,
người nước Thiên Trúc.*

*Người trong sinh tử
Buộc ràng bấy lâu
Tập khí càng dày
Mà thành khổ não
Dâm loạn vô chừng
Thành ra bại hoại
Như nước xoáy mạnh
Sẽ làm tổn thương
Người trí chấp tâm
Ý tưởng rõ ràng
Đạm bạc giữ mình
Chế ngự điều ác
Ba mươi một kết
Ô nhiễm tâm người
Cần phải xa lánh
Bỏ sự buông lung
Chuyên tâm giữ ý
Nghe lời nói này
Biết vua A-dục
Hoại mắt của con
Tiếng đồn khắp chốn
Cả nước đều hay
Quốc dân cùng biết
Ai nấy kinh ngạc
Vua A-dục kia
Thống lãnh bốn phương
Khắp cõi Diêm-phù
Không ai chẳng phục*

*Con vua khi sinh
Nhan sắc đoan chánh
Tướng tốt uy nghi
Xứng danh vương vị
Mắt sáng trong ngần
Như trời Đế Thích
Vua thấy như vậy
Lòng rất hân hoan
Cho gọi quần thần
Sa-môn đạo sĩ
Dem vương tử đến
Để cho vua xem
Lại bảo các quan
Đặt tên thái tử
Cho đời xưng tán
Vang tiếng xa gần
Quần thần đánh lễ
Bạch với vua rằng
Vua sinh quý tử
Ít có trên đời
Theo pháp vương trị
Trời rộng quý thân
Nay nên lập hiệu
Tên là Pháp Ích
Để cho như vậy
Vương pháp điều chỉnh
Theo lý trị dân
Đừng để trái đạo
Như thế chính là
Chân tử chánh pháp
Xưng là Thánh tử
Pháp Ích tên người
Mắt như hoa sen
Ai thấy cũng vui
Nhìn không chớp mắt
Như được thấy vua
Nói năng rõ ràng
Không mau không chậm*

Anh tú nhu hòa
Việc làm nhàn nhã
Danh đức vang xa
Không thể cùng tận
Nay càng tôn trọng
Thiên nhân vương hiệu
A-dục vua cha
Càng thêm yêu quý
Nuôi dưỡng theo mùa
Không hề sai sót
Vua thường sai sứ
Dò xét trong ngoài
Để con an ổn
Rồi mới ăn cơm
Tự mình ấm bông
Vui giãn cả ngày
Tình ái không xa
Thức ngủ không chán
Pháp ngữ càng vang
Vì con tạo phước Mới
được mắt này Như
hoa Ưu-bát
Nhất thời vương tử
Xuất du pháp giới
Khiến người tương hộ
Chẳng còn ưu lo
Như có nam nữ
Thấy thiên nhân đến
Đều khởi tà tâm
Tình dục hưng khởi
Bẩm tánh Tố vương
Chấp mê nữ sắc
Thị nữ trong cung
Dường như phi tử
Chư vị phu nhân
Thấy dung mạo kia
Yếu điệu thực nữ
Không ai sánh bằng

Vương Đại phu nhân
Tên gọi Tịnh Dung
Ngày đêm tìm đến
Muốn tư thông cùng
Ta muốn một ngày
Được như sở nguyện
Được cùng Thiên nhân
Bế tịnh du dương
Lòng mới mãn ý
Không muốn Thiên cung
Dù cho tổn mạng
Nơi đời không oán
Bấy giờ Thái tử
Sáng sớm thức dậy
Đến chỗ phu nhân
Quy lễ thưa hỏi
An ổn mọi điều
Đi đứng thế nào?
Lại dâng mỹ vị
Hoa quả kiết tường
Phu nhân trông thấy
Ý dục càng khởi
Bảo người đến đây
Cùng ta giao hợp
Mới là mãn nguyện
Lại thân tình xong
Ta người cùng vui
Thật là khoái lạc
Thiên nhân nghe xong
Lấy tay bịt tai
Trong lòng suy nghĩ
Khổ thay lời này
Tai hại làm sao!
Thống não tâm can
Ân sâu dưỡng dục
Lẽ nào dung tha
Rồi dần thối lui
Theo lẽ ngay thẳng

Trở về bốn cung
Mặc niệm tư duy
Kia thấy trái nguyện
Lại đoan vong ý
Trong lòng than thở
Tính mưu hại kế
Phùng đầu loạn tóc
Vật vã trên đất
Sân giận buộc ràng
Như quỷ La-sát
Kẻ ấy vì sao
Lại làm nhục ta
Phải tìm phương cách
Móc mắt cả đôi
Khiến tung cả nước
Chẳng còn thấy nghe
Huống chi nam nữ
Thấy được hình dung
Bấy giờ có quan
Tên gọi Na Xa
Vương phụ cậy nhờ
Muôn dân cảm phục
Vào ngày đầu năm
Đến chúc khánh hạ
Yết kiến quân vương
Như pháp lễ lạy
Vương tử trông thấy
Lấy tay đánh đầu
Quan chẳng vui lòng
Tại mình đứng trước
Mau mau trở về
Chớ dừng lại đây
Ta muốn nhập triều
Chúc mừng Thánh tôn
Thần đến chấp tay
Giả dò cung kính
Nguyện cho vương tử
Hưởng thọ vô cùng

Nắm giữ quyền uy
Mà trị muốn dân
Thân thể nhu mì
Không bị tổn hại
Ngoài miệng cười nói
Ra vẻ vui hòa
Mà lòng giận dữ
Như rắn phun độc
Lòng tự suy tư
Tìm cách báo oán
Nếu không ra tay
Không sống ở đời
Na-xa đứng dậy
Thoái lui trở về
Đem hết câu chuyện
Hướng đến vương hậu
Phu nhân tiếp chuyện
Người nói ta nghe
Cũng có lỗi lầm
Mà không thể nói
Kia đã hủy nhục
Trời đất chẳng dung
Đáng thọ hình trảm
Không thể thứ tha
Trong lòng Da-xá
Nước nung thêm lửa
Thieu cả núi rừng
Thành quách xóm làng
Mọi người đều thấy
Ai cũng kinh lạ
Quần thần gặp nhau
Đều cùng luận hỏi
Hôm nay vì sao
Đại thần nổi giận
Trong nước thêm lửa
Nước lại diệt lửa
Mới từ trong sinh
Nay chốn vương cung

Ví dụ rõ ràng
Gặp thái tử đây
Như nước sinh lửa
Thiếu đốt tâm ta
Đã tạo công đức
Thì không lo sợ
Nay sinh bố úy
Ta nghĩ đêm dài
Thường hay suy tư
Nay ta đã già
Tất nhờ lực ông
Nên càng rửa nhục
Như kẻ loạn dân
Việc này ẩn kín
Chớ để người chê
Da-xa bạch rằng
Có tội phải trị Hủy
thần nhục tôn Phải
nên xử lý Nên lập
quyền xảo
Tìm mọi phương cách
Không móc đôi mắt
Thì chẳng báo thù
Có vị La-hán
Tên gọi Thiện Niệm
Thiên nhãn Tôn sư
Nhân dân cung kính
Chân nhân nhập định
Dùng đạo lực quán
Vương tử ngày sau
Phải gặp duyên nghiệp
Liên đến giáo hóa
Nói đạo vi diệu
Khiến biết cơ biến
Vạn vật đều không
Cùng vương tử nói
Sắc cũng có không
Vô hữu cũng không

Thanh từ ngoài ứng
Do tai mà vào
Hương từ do nơi
Tỷ thức mà thọ
Mùi vị từ miệng
Làm tăng thiệt căn
Thân tham sắc phục
Ý chẳng chán chê
Pháp có cũng không
Không có có không
Không không cũng không
Tợ như bọt tụ
Cũng thường tan hủy
Mắt cũng vô thường
Không thể lâu dài
Như nước bọt nổi
Hội rồi cũng diệt
Thường niệm tư duy
Biến hoại vô thường
Mắt cũng biến chuyển
Hưng suy không ngừng
Nên càng nỗ lực
Cầu đắc thiên nhĩn
Phàm thiên nhĩn đó
Không thể biến hoại
Vương tử sau đó
Không còn ưu lo
Bỏ hết tục duyên
Đến nghe pháp lạc
Gần Thiện tri thức
Kết bạn giao du
Nghe pháp tỏ ngộ
Đắc nhĩn thanh tịnh
Do thiện tích lũy
Nay gặp La-hán
Chuyên tâm niệm Phật
Tư duy Pháp bảo
Kính phụng Thánh chúng

Cùng bậc Trưởng tôn
Ý không đời đổi
Nên gặp đại hạnh
Trụ không động địa
Đệ tử chân Phật
Người nghe lợi ích
Vui mừng giao tập
Đây tất có nhân
Việc không tự đến
Làm sao nhân thân
Nhãn cũng vô thường
Thầy đã dạy bảo
Ân cần sâu xa
Phải nên phòng hộ
Thi hành nghiêm giáo
Há chẳng dám khinh
Trái bực Thánh sư
Ngay lúc bấy giờ
Ở cõi Diêm-phù
Sở hành Bồ-tát
Tìm chỗ đậu thân
Tên nước Thạch thất
Hàng có vương trị
Gặp lúc quốc hủy
Chủ cũng tán thân
Quần thân trong nước
Thứ dân lớn nhỏ
Đều cùng tìm đến
Cũng cung A-dục
Bái yết xong rồi
Chấp tay mà nói
Thánh vương Diên thọ
Lợi ích muôn đời
Thạch Thất khuyên vua
Lấy ngôi vương vị
Nguyện xin lần lượt
Lãnh thọ muôn dân
Vua liếc mắt nhìn

Bền bảo Da-xa
Mau nên cử người
Ai đáng thống lĩnh
Đến chốn biên cương
Cần người tài giỏi
Chẳng phải phàm nhân
Thống nhiếp nơi kia
Da-xa tự nghĩ
Nay chính phải lúc
Nên sai vương tử
Đem binh dẹp loạn
Liên trước mặt quỳ
Mà bạch vua rằng
Nguyện xin bệ hạ
Nghe thần khải tấu
Nước Càn-đà-việt
Lạc thú thiên cung
Xin sai Thái tử
Thống lãnh muôn dân
Đi đến nước kia
Sẽ được cảm ngộ
Cũng khiến thiên uy
Chấn động cõi ngoài
Phụ vương nghe xong
Rất là tức giận
Giận kẻ tau bày
Há đủ để nghe
Người không quốc chủ
Lại chẳng lãnh dân
Vì nhân lực gì?
Khiến ta đứt đoạn
Lưỡi người như thế
Chẳng đoạn đứt đi
Mới muốn cho ta
Đứt tình đoạn tử
Nay truy xét người
Tội càng đáng chết
Biết tự sửa đổi

Chẳng tổn tay ta
Từ nay về sau
Lại càng cẩn thận
Bảo trọng gia tộc
Thấy được thiên mạng
Nếu có xưng ta
Dứt danh hiệu đó
Thân tự mang kiếm
Nếu lại có lúc
Trước mặt xưng tên
Thì sẽ cắt lưỡi
Giả sử con ta
Xưa có oán thù
Quá khứ đã tạo
Vốn là nhân duyên
Và nay hiện tại
Thân khẩu ý làm
Nay cũng lượng thứ
Không tìm tội trước
Ôm lòng oán giận
Không kể mạng căn
Quy dài trước mặt
Tâu kể sự tình
Thiện tai Đại vương
Nguyện đem uy lực
Lưu ý nghĩ suy
Để nước không loạn
Dân nước phương Tây
Bẩm tánh ngu hèn
Thích việc đánh đấm
Khởi binh công phạt
Nên cần thiện hóa
Uy nạp nhân tâm
Quần thần hòa mục
Há chẳng tốt sao
Nước Càn-đà-việt
Trần bảo đầy tràn
Cao tài bác học

Vô sự bất nhàn
Đến thành Thạch thất
Danh dự không mất
Xưa vua Hoa Anh
Cai trị xứ này
Vườn rừng ao nước
Sinh hoa sen báo
Thân bạc lá vàng
Giá cả Diêm-phù
Thân này có uy
Thần đức vô lượng
Chẳng phải thường nhân
Có thể trông cậy
Nước tại Tây vực
Phong phú to lớn
Xin vua suy xét
Chớ nên thịnh nộ
Sở dĩ thần tấu
Vì nước làm trọng
Đâu dám xem thường
Mà vương tử đây
Căn tánh thông minh
Biết đủ mọi việc
Kỹ thuật chiến lược
Đây đủ tinh tế
Nếu đến cõi này
Gặp được vương tử
Không dùng đao kiếm
Tự nhiên hàng phục
Bởi lời nhu hòa
Dứt lòng hung ác
Thọ tánh khoan từ
Tâm không tham cầu
Tửu rượu không ham
Sắc dục tự chế
Nhân ái từ bi
Trị khắp thế nhân
Bởi có đức này

Thần mới dám tau
Nếu làm vua phiến
Nguyện thùy hứa khả
Vua nên chuyên nhất
Sao đủ ưu phiến
Nay bày tâm niệm
Lo lắng vì nước
Mà cùng mưu tính
Sợ sau có hoạ
Việc không dự toan
Thất bại do đây
Như ăn mắc nghẹn
Đã không nuốt được
Lại chẳng nhả ra
Đại thân nghi hoặc
Mà không thể hiểu
Thieu thân vào lửa
Đâu biết hậu duyên
Khi vua A-dục
Roi lệ nói rằng
Lợi ích đã rõ
Thống nhiếp đất này
Cận thân cả vạn
Tự nhiên hưởng ứng
Muôn vật kết tường
Tìm đến thiên đình
Vua tự thân mình
Tay cầm thiên quan
Đầu đội vương pháp
Mà nói lời rằng
Thiện tai Tân vương
Muôn việc an lành
Khiến dòng họ ta
Lên ngôi vương vị
Dấy chuông đánh trống
Xướng vang kỹ nhạc
Treo phướn che lọng
Cả ngàn muôn loại

Ở cõi nước kia
Châu biến khắp cả
Tám vạn do-tuần
Nhân dân sung mãn
Mặc giáp tượng mã
Mỗi nơi tám vạn
Kim ngân trang sức
Không thể tính kể
Xe bằng lông báu
Tám vạn bốn ngàn
Quân chúng binh mã
Lại cũng tám vạn
Như trời Đế Thích
Du ngoạn sau vườn
Ngọc nữ theo hầu
Lạc thú vô cùng
Như thế vương tử
Đến cõi nước kia
Vào thành Thạch thất
Dọc đường vô số
Tùy tùng theo sau
Vua đến quốc giới
Muôn dân vui mừng
Ý nguyện tự vui
Như trời Đạo lợi
Đường xá trong thành
Treo phướn kết lọng
Như hương rải đầy
Châu biến cùng khắp
Bấy giờ Pháp Ích
Bảo với nhân dân
Các người chí thành
Đều tôn trọng ta
Nay trong bảy ngày
Các việc chớ làm
Ta sẽ ban thưởng
Tài vật thọ dụng
Như trong cung điện

Ngũ tạng vui vầy
Mặc tình du hý
Đêm ngày không chán
Ta nay ban phát
Bảo vật tùy ý
Nếu người mắc nợ
Lấy vật thay thế
Nếu có đọa lạc
Làm người nô bộc
Cấp cho tài của
Khiến cho miễn dịch
Khấp cả trong thành
Già cả lớn bé
Đều tu hạnh thiện
Không còn oán giận
Lại sắc ngoại cảnh
Tuyên lời ta dạy
Trong khoảng sáu năm
Chớ thu tài vật
Nếu kẻ nghèo hèn
Không chớ nương nhờ
Ta cũng bố thí
Không để thiếu thốn
Có thể tự tu
Không sát đạo tâm
Ta nên kính đãi
Như mình không khác
Khi vua Pháp Ích
Lại nói thêm rằng
Nửa tháng ba ngày
Trai tịnh khó gặp
Nam nữ khuyến nhau
Chớ nên giải đãi
Phụng bát quan trai
Như Lai pháp lạc
Phật thuyết nhân thân
Ưc kiếp mới gặp
Và tám vô nhân

*Các pháp điên đảo
Như ván trên biển
Như mù tìm lối Đây
có thể mong
Câu nhân thân khó
Các người đã có
Chớ nên khinh mạn
Người trong ngũ lục
Hư nguy không thật
Nên tìm thiên phước
Đến cung Đạo lợi
Điện đường thất bảo
Ăn uống cam lộ
Nếu muốn được an
Thọ phước của trời
Nên trong nửa tháng
Giữ ba ngày trai
Vua thành Thạch thất
Giáo huấn không mệt
Cả nước thanh bình
Nhân dân an lạc
Như có nam nữ
Gặp được quốc vương
Sau khi mạng chung
Đều sinh lên trời
Đại vương A-dục
Hỏi thăm sứ thần
Pháp Ích trị hóa
Có như pháp không?
Nhân dân trong nước
Có thần phục không?
Người mau nói đủ
Chớ có nghi nan
Sứ thần vui vẻ Sau
trước giải bày
Đại vương thọ mạng
Vạn dân đều nhờ
Pháp Ích Thánh vương*

*Khí lực khang cường
Hằng đem chánh pháp
Hóa đạo Tây phương
Trong thành Thạch thất
Như cung Đế Thích
Vua cai trị nước
Như vua Đế Thích
Nước Càn-đà-việt
Dân giàu nước mạnh
Việc làm chân thật
Không có hư dối
Không sát không đạo
Thuận theo chánh pháp
Nhân dân cả nước
Khen ngợi không cùng
Nguyện cho Đại vương
Tuổi thọ vô lượng
Mong đức Thánh nhân
Các nơi đều gặp
Vua A-dục nghe
Vui mừng hoan hỷ
Nhan sắc hân hoan
Bảo Da-xa rằng
Ta gặp đại lợi
Công đức rõ ràng
Vương tử Pháp Ích
Đem lý trị dân
Tuân theo lễ cấm
Ân nghĩa chan hòa
Nhân dân trong nước
Đều được mong chờ
Nay đem phân ra
Diêm-phù lợi ích
Ta lấy một phần
Một phần cho con
Khiến cho Pháp Ích
Trường sinh thọ mạng
Pháp hóa nhân dân*

Như nay không khác
Tân đầu Hà biểu
Đến nước Bà-già
Thành Càn-đà-việt
Thôn chúng Ô-đặc
Kiếm phù, An tức
Khang cư, Ô tôn
Quy tư, Vu điền
Đến phương Tần quốc
Một nửa Diêm-phù
Cho hết Pháp Ích
Trị khắp dân sinh
Nêu danh hậu thế
Sư tử Đàm-la
Ma-kiệt Kim Căn
Duy-na Xá-vệ
Lỗ hình đều nghe
Tuyết sơn phương Bắc
Nơi bờ biển xa
Ta cùng thuận hóa
Khiến không giới hạn
Quan Da-xa nghe
Như bị độc tiến Ngoài
giả vui cười Trong
càng sân hận Quỳ
xuống mà thưa Phụng
lời đại vương Nay lúc
truyền lệnh Không
dám chần chờ Nhưng
lòng trộm nghĩ Nào
phiền tức nghiệp Tam
độc đầy đầy Không
kể thân mạng Xưa
nắm đầu ta
Nào thống khó quên
Nay không báo oán
Còn đợi bao giờ
Thế bèn cáo lui

Trở về suy nghĩ
Mật sai hầu cận
Tâu rõ hoàng hậu
Phu nhân nghe rồi
Bảo Da-xa rằng
Mau viết mật thư
Khép tội thoái vị
Chớ để người ngoài
Có kẻ nghe biết
Nếu việc bại lộ
Không tránh tội chết
Da-xa hỏi rằng
Mật thư để làm
Chỉ có kim ấn
Dùng để đóng thư
Phu nhân liền bảo
Ấn để ta lo
Nay phải cùng bàn
Làm sao lo liệu
Cử người khéo léo
Đem thư đến đó
Chớ có sơ xuất
Sự tình dễ lộ
Bấy giờ Da-xá
Trá xưng vương mệnh
Giả viết thành chỉ
Hư dối muôn phần
Bảo người nước kia
Muốn khơi tro tàn
Nói vua A-dục
Cầm hận nước người
Nếu muốn bình an
Ở cõi Diêm-phù
Mau theo lệnh ta
Không được trái ngược
Nếu thấy thư ta
Có đóng ấn tín
Bắt ngay Pháp Ích

Khoét hai con mắt
Đó chẳng con ta
Ta chẳng cha hấn
Nơi hấn trị vì
Chẳng phải ta có
Trộm đem thư này
Dâng cho phu nhân
Mau tìm bảo ấn
Chớ để nghi nan
Nay được ấn đó
Mới đủ làm tin
Nếu để chân chờ
Sợ việc bại lộ
Khi ấy phu nhân
Nội trong ngày này
Đến vua khóc lóc
Giả chưa điều lạ
Nằm mộng thấy điềm
Thật là không tốt
Nên sợ thân vua
Phải gặp tai nạn Nên
trước dự liệu
Để trừ ác mộng
Nguyện dâng nước phép
Làm chỗ an tâm
Có thể yếm tà
Ứng điềm bất tường
Vua và nhân dân
Không còn ưu nã
Vua liền bảo rằng
Mộng là phi chân
Sao có thể làm
Thân này bệnh tật
Phu nhân nghe rồi
Lại càng than khóc
Kêu trời gào to
Chuyển cả mặt trời
Vua nên từ mẫn

Thọ dụng rượu này
Để cho thân thiếp
Chẳng mất mạng căn
Vua nghe càng cười
Từ tốn bảo rằng
Ý người muốn thế
Ta phải uống đây
Để cho mạng nàng
Không bị hủy diệt
Đây là việc nhỏ
Ta không trái nghịch
Vua liền nhận rượu
Uống ít quá say
Vua vào nằm nghỉ
Chẳng còn hay biết
Phu nhân lấy ấn
Đóng vào phong thư
Lúc đó hầu cận
Không ai thấy biết
Vua ở trong mộng
Thấy kẻ trộm ấn
Liền thời tỉnh giấc
Hỏi tả hữu rằng
Vừa mới chợp mắt
Tâm thức lờ mờ
Ai đến quấy ta
Người không được cho
Mau lấy kiếm hiệu
Chớ để sơ xuất
Đây tất có mưu
Muốn hại thân ta
Tay cầm kiếm bèn
Và phi thiết luân
Thiên uy giận dữ
Nói với phu nhân
Ai đến khiến nàng
Lấy bảo ấn ta Nói
rõ đuôi đầu

Không thì tru diệt
Phu nhân lo sợ
Quy dài khải tâu
Xin vua suy xét
Việc này không có
Vua càng giận dữ
Lớn tiếng bảo rằng
Chẳng có ai khác
Xúc phạm đến ta
Nay không đổi chất
Nói rõ tội mình
Thì đem thân người
Phân làm hai đoạn
Phu nhân khóc lóc
Quy bạch vua rằng
Đây là một huyệt
Hiện điềm quái này
Chẳng phải phàm nhân
Vô cùng bần tiện
Sao dám hại vua
Hư dối làm thật
Giả khiến ấn tín
Làm kẻ trộm đạo
Lời thành tâu vua
Há không tưởng tận
Vua nghe lời này
Im lặng không đáp
Trở về chỗ nằm
Suy nghĩ mọi điều
Phu nhân gấp rút
Bảo với Da-xa
Mau khiến thân tín
Chớ để chân chờ
Vào lúc bấy giờ
Vương tử Pháp Ích
Cùng các quần thần
Đang ở trên điện
Hội họp ngao du

Tự ý vui vầy
Bỗng thư đưa đến
Trong thành Thạch thất
Vua nghe có lệnh
Phụ vương giáo sắc
Đứng dậy tiếp nghinh
Lễ dài lãnh thọ
Rồi sai tả hữu
Mở lấy phong thư
Thấy lời dạy bảo
Rất là nghiêm thiết
Xưng là A-dục
Giận cõi núc này
Nếu muốn an ổn
Trong thành Thạch Thất
Mau bắt vương tử
Móc hai mắt ra
Chớ có chần chờ
Sẽ chịu ảnh hưởng
Pháp Ích nghe xong
Tự lăn xuống đất
Ta có lỗi gì?
Mà nay vương phụ
Sai người đem thư
Hại đôi mắt ta
Đây hẳn có người
Dèm pha sự việc
Quần thần nhân dân
Nghe lời thiết giáo
Rất là kinh ngạc
Không biết từ đâu
Tai nạn đưa đến
Do tai biến này
Khiến vua nổi giận
Không nhận kể tự
Trong bọn quần thần
Cùng nhau bàn luận
Chúng ta không dám

Hủy mắt Pháp vương
Nếu có người nào
Dám làm điều này
Khoét đôi mắt kia
Bọn ta cùng nhau Cố
giữ bờ cõi Truyền
cáo xa gần Sửa sang
chiến cụ Thà mất
nhân loại Mất cả vợ
con Không thể để
vua Thọ lấy khổ này
Mau mau đánh trống
Triệu lời ngoại tướng
Thieu đốt thư này
Giết kẻ đưa tin
Kia chẳng phải chủ
Ta chẳng phải dân
Thật không tuân mạng
Hủy mắt Thánh vương
Khi ấy Pháp Ích
Bảo với quần thần
Chớ sinh tâm này
Cự nghịch Thánh giáo
Binh chúng phụ vương
Không thể trù tính
Dũng mãnh kiên cường
Trên đời ít có
Các người tuy muốn
Tỏ chút lòng thành
Việc không như thế
Quốc gia sẽ mất
Mạng ta đâu còn
Thân vì đâu có
Mới khiến đại vương
Oán hận dứt tình
Thà tổn thân này
Nhận thọ sắc chỉ

*Khiến cho dân nước
An ổn mọi bề
Các người chớ nên
Suy nghĩ bàn luận
Mau thọ vương giáo
Lấy đôi mắt ta
Phàm thanh tất suy
Hội hợp có lia
Vô thân vị kỷ
Chết đâu tránh được
Phật đã thuyết pháp
Thân này là khổ
Lậu uế vô cùng
Có gì mà ham
Mau bảo trong thành
Ai có thể làm
Lấy đôi mắt ta
Thì ban châu báu
Giá trị ngàn muôn
Cùng với vàng bạc
Nhiều không kể hết
Nhân dân quốc sĩ
Nghe lời dạy này
Vân tập cung môn
Đầu kim không lọt
Di hình cùng hưởng
Đều cùng cao giọng
Gào trời kêu đất
Mà nói lời rằng
Vì sao thăm sâu
Mất Thánh vương đây
Như chốn Thiên cung
Có gì thay đổi
Thành quách rồi đây
Sẽ thành tan hoang
Đất nước bờ cõi
Rồi sẽ tiêu sơ
Chúng ta hãy cùng*

Bảo với lân quốc
Vua A-dục vương
Khởi đầu muôn ác
Giết con nêu danh
Làm sao tôn quý
Con còn không yêu
Lấy gì đến dân
Lúc ấy trong thành
Có một phạm nhân
Xưa cùng vương tử
Mỗi mỗi hiềm thù
Đi thẳng đến trước
Cầu xin được gặp
Tôi sẽ móc mắt
Vị vương tử này
Quần thân tả hữu
Chỉ thị khái tấu
Người này tự xưng
Chịu khoét mắt vua
Suy nghĩ rõ ràng
Phải lời phụ vương
Xin đừng để chủ
Thọ lấy khổ này
Vương thấy vị này
Lòng đầy ưu bi
Tả hữu cố nhìn
Bảo quần thân rằng
Tôi ở thành này
Đã mười hai năm
Nếu có lỗi lầm
Xin hãy tha thứ
Chỉ có hôm nay
Hủy đôi mắt này
Chớ nên sầu não
Mà khởi niệm ác
Trở về trong nước
Như pháp thường ngày
Tránh đao khai hóa

Việc được như thế
Chính là ý muốn
Phước báo nhân thiên
Thường niệm trai giới
Không trái điều này
Vua cởi áo mũ
Châu báu anh lạc Và
đồ trang sức Trao
cho người trước
Người nên biết ta
Muốn giữ bốn pháp
Mỗi mắt khoét ra
Để vào tay ta
Khi ấy kẻ kia
Tay cầm dao bén
Trước móc một mắt
Để vào tay vương
Vương tự cầm lấy
Mà càng tư duy
Nhớ lời Tiên sư
Đã từng dạy bảo
Hoát nhiên tâm ngộ
Buộc ý không quên
Xưa thầy nói pháp
Lý thật sâu xa
Đã bảo ta rằng
Mắt là vô thường
Lời thầy chí thành
Thật không hư dối
Tịch tĩnh vi diệu Rõ
nghĩa vô thường
Mắt này không lâu
Sẽ bị hoại diệt
Vốn biết mắt ta
Hư hoặc thế gian
Kẻ ngu ngoan cố
Chẳng biết là không
Sinh tử uế trược

Như cây ba tiêu
Cành lá che phủ
Ruột chẳng kiên cố
Người trí quán sát
Chẳng lấy làm tham
Há là khởi ý
Đắm nơi mắt sắc
Mắt chẳng phải ta
Không tạo không tác
Kia không có ngã
Thì sao có mắt
Người ngu khởi hoặc
Đắm trước mắt này
Luân chuyển u minh
Trường lưu biển khổ
Mắt nay cùng ta
Trọn đời xa lìa
Do nguyên bản nào
Cùng ta hình thành
Như bọt trên nước
Chợt nổi chợt chìm
Hư nguy không thật
Tạo nên mất thật
Như thế Pháp Ích
Quán rõ nguồn chân
Tư duy huyền diệu
Ý không lay động
Chấp chánh nhiều loạn
Tâm như Kim cang
Các tướng tịch tĩnh
Chỉ không dời đổi
Khi ấy người kia
Lại cầm dao bén
Mổ thêm một mắt
Để vào tay vương
Lại quán nguồn gốc
Mắt từ đâu ra
Giải chư pháp tịch

Vạn vật quy hóa
Liên trên tòa cao
Đắc thiên nhãn thông
Các trần dứt sạch
Thấu đạt đạo mâu
Cảm ứng Thiên địa
Sáu cõi chấn động
Hỷ tình nội phát
Ba lần xưng thiện
Xả mắt ô uế
Mà được tịnh nhãn
Công đức vi tế
Tự biết đạo thành
Chư thần than thở
Uyển chuyển đi quanh
Thống khổ xiết bao
Mất ngôi Thiên đế
Xưa tạo duyên gì
Gây tức nghiệp gì
Nay hoại đôi mắt
Lại thành ngôi đá
Rồi bèn chấp tay
Mỗi mỗi thưa trình
Nguyện vương lân mẫn
Thống lĩnh nơi này
Chúng tôi cùng giúp
Đến chỗ phụ vương
Trình bày tấu trần
Cai trị đất này
Bây giờ Pháp Ích
Từ giả quần thần
Lòng đây cảm luyến
Chí tâm báo đền
Thân làm hoại sĩ
Làm sao sánh được
An ổn quý bang Nên
phải rút lui
Về nơi bốn quốc

Túc cùng phu nhân
Thị thân có một
Bỏ vương bỏ vị
Tìm đường mà đi
Trải qua làng xóm
Quận huyện thành ấp
Các nơi hoang dã
Hiểm trở núi rừng
Nhưng vương thái tử
Khéo biết đàn cầm
Âm thanh vi diệu
Trên đời ít có
Lấy đây làm nghề
Sinh nhai độ nhật
Lần hồi đi mãi
Mạng sống duy trì
Như thế trải qua
Khắp xóm cùng làng
Rồi dần về đến
Cung thành phụ vương
Khi ấy tiếng xấu
Đồn khắp xa gần
Rằng A-dục vương
Hủy đôi mắt con
Thôn xóm quốc thành
Thấy đều kinh động
Chúng ta nên phải
Tìm phương lánh nạn
Nam nữ lớn nhỏ
Khóc lóc tìm đến
Thái tử với vua
Có lỗi làm gì
Mà bị như thế
Tay không đoạ diệt
Lấy mắt Thánh vương
Hủy hoại thân hình
Vương tử Pháp Ích
Bảo với nhân dân

Phụ vương không lỗi
Thế nhân đừng oán
Đây là túc nghiệp
Phải thọ báo này
Nhân duyên đã lâu
Chẳng phải đời này
Khi ấy A-dục
Ở trên lầu cao
Riêng cùng phu nhân
Đang còn an giấc
Vương tử Pháp Ích
Dừng bên chuồng ngựa
Suốt đêm ca ngâm
Khảy đàn làm vui
Vua nghe tiếng đàn
Buồn bã đặt điều
Cung thương hòa nhã
Sao như Pháp Ích
Người nào khảy đàn
Mà giống như thế
Có phải đó là
Vương tử Pháp Ích
Phu nhân bảo rằng
Đây chẳng phải con
Hoại sĩ không mắt
Hành khát sinh sống
Nước Kiên-đà-việt
Như cung Đế Thiên
Thống lãnh Tây phương
Như trời che mây
Vua liền đứng dậy
Đến điện trị chánh
Chư thần vân tập
Muốn thấy Chí Tôn
Muốn đến cung vua
Giữ ý giữ niệm
Ra vào lo sợ
Ưng lụy vào thân

Vua lại nghe đàn
Âm thanh quen thuộc
Kính hãi đứng dậy
Cho gọi hầu cận
Hỏi cận mọi điều
Đây chẳng ai khác
Mà chính con ta
Đã đến nơi này
Không cần nói nhiều
Mau đem người này
Cho ta thấy mặt
Sứ ra ngoài gọi
Đem đến chỗ vua
Vua thấy từ xa
Tự ném thân mình
Kêu trời xưng oán
Tâm ý mê mờ
Đau đớn bi thảm
Như bị lửa đốt
Quần thân đem nước
Rửa mặt hồi lâu
Vua mới tỉnh dậy
Chánh mào nghiêm trang
Cất tiếng hỏi rằng
Ai hoại mắt con
Cay độc như thế
Tan nát tim ta
Đôi mắt ngày thường
Giống như thiên nhãn
Nay gặp nạn này
Bi ai thống thiết
Chết rồi lại sống
Rồi cầm mũ báo
Mà quăng xuống đất
Vò đầu bứt tóc
Phấn chấn thiên y
Châu báu anh lạc
Quăng bừa khắp nơi

Tay cầm dao bén
Bảo tử hữu răng
Ta nay cần phải
Tiêu diệt thiên hạ
Già trẻ lớn bé
Không thoát tay ta
Người thành Thạch thất
Phải trừ tận hết
Nhân dân khắp chốn
Đều móc mắt ta
Nước Kiên-đà-việt
Trở thành hoang địa
Nay cũng hoại ta
Mắt dù thanh bình
Cũng phải phế bỏ
Cả chỗ ta ở
Không hỏi nam nữ
Cũng phải khoét mắt
Lại ném thiết luân
Chuyển động không trung
Khấp cỡi Phù-đề
Thuộc loại có hình
Đều không tha thứ
Vua lại khốc lóc
Hỏi vương tử rằng
Ai hoại mắt con
Nhãn đến thế này
Khiến nát tâm can
Từng đoạn đứt lìa
Quán xem ức số
Ai chẳng bi ai
Vương tử đáp lời
Ấn thư tại đây
Dạy rất nghiêm khắc
Ai cũng kinh ngạc
Xin vua chớ trách
Dân thành Thạch thất
Nơi ấy nhân hòa

Không hề gây tội
Bởi con bạc phước
Chiêu lấy họa này
Đều do đời trước
Quả báo ác làm
Quần thần xem thư
Thấy đều nổi giận
Vua A-dục vương
Làm điều bất nhẫn
Khấp cỡi Phù-đề
Thật chẳng từ tâm
Sao khởi tâm này
Hủy mắt của con
Mọi người chúng ta
Cùng nên vân tập
Truyền cáo khắp nước
Sửa sang chiến cụ
Thà mất nước này
Chịu mọi hình phạt
Chớ để vương tử
Thọ lấy hủy hình
Lại cho đốt thư
Giết cả sứ giả
Nơi thành Thạch thất
Mau đánh trống lên
Kia không chủ ta
Đây cũng không thân
Thật không dám hủy
Đôi mắt vương tử
Con liền huấn dụ
Nhân dân nước này
Chớ nên khởi động
Há dám nghịch thiên
Phụ vương cố sao
Lại sinh nghịch tâm
Từ xưa đến nay
Hưng suy có hạn
Lúc làm tôn ước

*Thừa lệnh nghiêm giáo
Không thể chân chờ
Trái mệnh thư này
Dân chúng mê lầm
Không hiểu nguy chân
Xin vua hàm dung
Chớ giận điều này
Đại vương lưu thần
Quán lời Phật dạy
Nhẫn là đại lực
Hay thắng chúng oán
Mà tâm phóng thích
Không truy tội phạm
Chớ vì mất con
Khởi tâm sát hại
Địa ngục thống khổ
Khảo hình đau đớn
Theo đủ hình báo
Nếu vì thương con
Đem lòng Từ mẫn
Bổn nguyện nhân từ
Chớ vì thân này
Sát hại muôn dân
Nam nữ quốc sĩ Dân
tình khắp chốn Đều
rất lo sợ Nguyện xin
rộng thứ Ngay lúc
bấy giờ Thầy của
vương tử Đem các
Tỳ-kheo Vào thành
khất thực Tay cầm
ứng khí Pháp phục
chỉnh tề Dần dà cất
bước Đến cửa vương
cung A-dục trông
thấy
Bi mẫn giao hòa
Liên dậy tiếp nghinh*

Quỳ dài thưa hỏi
Đệ tử Tôn sư
Vương tử Pháp Ích
Nay gặp tai nạn
Đôi mắt bị hoại
Đau đớn xót xa
Thật khó chịu được
Xin Tôn giả đến
Liệu dùng pháp được
La-hán bảo rằng
Vô thường trăm biến
Đây do nhiều đời
Chẳng phải ngày nay
Rồi thỉnh Tỳ-kheo
Đến trước điện ngời
Bảo vua cho gọi
Pháp Ích đến đây
Vương tử đi đến
Chấp tay chờ dạy
Quán các số vạn Bao
nổi khổ tâm
Đến trước lễ lạy
Lệ rơi tuôn trào
Bi phần ghen tiếng
Khiêm cung thưa rằng:
Xưa thầy đã dạy
Giáo pháp Như Lai
Mắt là vô thường
Chẳng thể kiên cố
Suy nghĩ nghĩa này
Thật là sâu xa
Nhục nhãn ướ trước
Không thể trông chờ
Cũng như bọt tụ
Ánh sáng chiếu tan
Như nước bèo bọt
Cảnh tượng chiếu đời
Ba tiêu Dạ-mã

Huyễn hóa không thật
Người trí buông bỏ
Có gì mà tham
Khi ấy A-dục
Quy dài thưa rằng
Nguyện nói pháp vị
Khiến cho chiêm ngưỡng
Tâm phần ưu sâu
Dứt sạch lắng trong
Người hay vọng chấp
Khiến lại quy chân
Tư duy thầy dạy
An ổn vô vi
Để cho đời sau
Biết rõ túc duyên
La-hán đứng dậy
Đến chỗ vương tử
Tay cầm bạch hà
Che đầu Pháp Ích
Nguyệt Quang phu nhân
Là mẹ vương tử
Từ chỗ ngồi dạy
Chấp tay quy hầu
Cung kính đốt hương
Hướng mười phương Phật
Cùng các cảnh giới
Chư vị thần kỳ
Tôn hào quý vương
Tụ tập xứ này
Thệ nguyện chí thành
Khiến cho Pháp Ích
Hoàn lại mắt xưa
Chư thần chứng minh
Lòng thành cảm động
Bát bộ quỷ thần
Tức liền hưởng ứng
Bốn mặt vân tập
Khắp cả hư không

Lại cáo vương tử
Nên phát tâm nguyện
Quy Phật pháp tăng
Và tôn sư trưởng
Quá khứ chư Phật
Thập phương vị lai
Từ nay quy mạng
Khởi tâm tôn kính
Chư hiền nghe con
Phát nguyện chân thật
Được thanh tịnh nhãn
Đắc đạo đến nay
Trọn không ăn trước
Trước để độ người
Rồi sau mới ăn
Nhớ lại ngày trước
Thừa sự chư Phật
Làm bậc hộ pháp
Tỳ-xá Như Lai
Dâng các thứ hoa
Tràng phan bảo cái
Cùng các kỹ nhạc
Để mà cúng dường
Lại thân đốt đèn
Quang minh tôn tượng
Bổn duyên đức này
Khiến được nhãn căn
Xưa thường lễ Phật
Phát thế nguyện này
Dù không nhục nhãn
Ta nên tự liệu
Đắc được nhãn căn
Như trước không khác
Từ nơi nguyện này
Được thanh tịnh nhãn
Nếu như vương tử
Trong năm trăm đời
Suy xét về ta

Như thật không hư
Ta đem kim thân
Không lại thọ thai
Nguyện cho vương tử
Như ta không khác
Lại bảo A-dục
Vua nhớ ngày trước
Lấy một nắm đất
Cúng dường Như Lai
Do phước điền này
Làm vua cõi này
Thiết luân Thánh chúa
Vẫn không hề mất Nay
cũng nên phát Nguyện
thệ chí thành Phước
cùng vương tử Khiến
được nhân căn Bảy
giờ Tôn giả
Bay lên hư không
Biến hóa vô cùng
Ra vào tự tại
Đại vương trông thấy
Chấp tay quỳ dài
Chuyên lòng ước niệm
Tự nằm xuống đất
Quy mạng Thế Tôn
Thích già văn Phật
Mong còn dư phước
Thống lĩnh Diêm-phù
Nếu khiến Như Lai
Thọ ký riêng tôi
Nguyện một trăm năm
Ở ngôi vị vua
Toàn cõi Phù-đề
Khởi tám vạn tư
Tháp miếu Như Lai
Khắp cùng mười phương
Thần nay đã nói

Ất quả nhiên được
Toàn cả cảnh giới
Điều hưng phước nghiệp
Thống lĩnh Diêm-phù
Riêng mình tự tại
Thiết pháp không hư
Được tình nhân căn
Xưa đã trồng phước
Ở chỗ chân nhân
Phụng sự Tam bảo
Đạo sĩ quốc sư
Bố thí khắp cùng
Người nghèo thiếu thốn
Cùng kẻ khổ hình
Lấy phước nghiệp đây
Thí cho vương tử
Vua nhớ ngày xưa
Tuần hành quốc giới
Trải qua sông núi
Nghĩ biểu thiết vi
Trần thế nghe tiếng
Chấn động đất trời
Bi ai vang dội
Âm thanh khốc liệt
Vua dù không nhìn
Thấy vua Diêm-la
Cùng thân Tham tá
Quay hỏi tội nhân
Hình trạng phạm giới
Rồi mới quyết đoán
Tùy tội mới trị
Không dửng cảm tâm
Mười tám địa ngục
Nước sôi lửa cháy
Mười sáu thí dụ
Bao quanh cái vạc
Đao kiếm núi cây
Lửa xe thiêu đốt

Tội nhân kêu khóc
Khổ nạn vạn lần
Vua hỏi tả hữu
Đây là người nào?
Chư thần đều đáp
Người chết là vua
Không phân thiện ác
Gây tội khinh trọng
Dò xét tội tình
Liệu giãn hiền ngu
Bấy giờ A-dục
Nói với quần thần
Vua chết còn thế
Chịu tội địa ngục
Ta nay chính là
Thần dân của vua
Há lại không thể
Hóa địa ngục trị
Vua hỏi quần thần
Có ai làm điều
Cực ác hung bạo
Thống lĩnh địa ngục
Nên tạo ra đó
Tóc vàng mắt đỏ
Mày cong má trũng
Trán cao mũi sứt
Thường hay làm ác
Vua bảo đại thần
Nên tìm người này
Đủ dạng như thế
Tìm mau đem về
Quan liền bốn ba
Khắp các huyện thành
Thấy ở một nơi
Có nhà thợ dệt
Có để cung tên
Nhắm bắn phi điều
Trước bày cơm độc

Dùng để bắt chim
Lại có mỗi câu
Dùng để câu cá
Phía sau giếng bẫy
Để bắt thú rừng
Quan trở về cung
Tâu vua sự tình
Muốn cầu ác nhân
Thì chính là đây
Vua bảo: Lành thay!
Nếu được như thế
Mau bắt về đây
Bảo xây địa ngục
Rồi vua sai người
Gọi về ra mắt
Ban thưởng châu báu
Tùy ý mà dùng
Ác nhân nói rằng
Tôi là tiểu nhân
Không có hiểu biết
Để vua sai sử
Sứ giả bảo rằng
Ông chớ lo lắng
Vua muốn được ông
Trị việc địa ngục
Người kia hoan hỷ
Liên trở về nhà
Nói hết sự tình
Cho cha mẹ nghe
Cha mẹ nghe xong
Lòng rất ưu lo
Mới bảo con rằng
Không nên đến đó
Ý con đừng mãi
Liên cầm dao bén
Chém chết song thân
Để rồi bỏ đi
Tìm đến chỗ vua

Quỳ lạy thưa hỏi
Tỏ vẻ cung kính
Rồi đứng một bên
Vua hỏi ác nhân
Cha mẹ khanh đâu?
Không lo phụng dưỡng
Vì sao đến đây?
Người kia trình bày
Cha mẹ cố ngăn
Nên đã giết chết
Để đi đến đây
Vua nói: Khổ thay!
Trong năm tội nghịch
Có tội giết hại
Cha mẹ của mình
Người này có thể
Dùng vào việc này
Vua liền ủy thác
Bảo làm địa ngục
Vạc lửa đao búa
Nấu đồng xây tường
Nên khiến người này
Làm chủ địa ngục
Lập chư thần tá
Các nơi đầy đủ
Như vua Diêm-la
Có cả quỷ tốt
Nếu có ai vào
Không thể cho ra
Không hỏi sang hèn
Hào tôn trưởng giả
Đều bị trị tội
Chớ tránh ngay gian
Như chính thân ta
Có vào trong này
Cũng không cho ra
Lại thêm trọng pháp
Nhiều thành mấy vòng

Trồng đầy cây trái
Đào ao xây vườn
Tợ như Thiên cung
Riêng ta độc bộ
Đầu-đà khát thực
Thứ tự đến đi
Nơi cửa thành này
Ngoài thấy hương hoa
Cây cối xanh tốt
Cho là người tốt
Hào quý vùng này
Liên bước vào trong
Muốn tìm thọ thực
Chỉ thấy tội hình
Sợ hãi muốn lui
Quý tốt chặn trước
Không cho ra ngoài
Bắt đến vạc dầu
Lại thêm năm độc
Ta bèn cầu xin
Điều khiến khoan thứ
Đến trong ngày ấy
Báo ân chưa rồi
Học đạo còn sơ
Lại không rộng tụng
Nguyện xin hứa khả
Lê mười phương Phật
Ác nhân mặc hứa
Hẹn trong bảy ngày
Sau đó không lâu
Có hai nam nữ
Phạm tội dâm loạn
Dem vào trị tội
Đặt trong cối đá
Dùng chày giã nát
Chỉ trong khoảnh khắc
Biến thành bọt màu
Lúc ta trông thấy

Duy niệm tiếng Phật
Thân như tỵ bọt
Lành thay lời này
Thọ thân thai phần
Qua lại đối đãi
Gặp Thánh hằng sa
Ai tránh hoạn này
Ta nay nên tính
Nghĩa của phi thường
Phân biệt cứu lậu
Ô uest bất tịnh
Khoảnh khắc lại biến
Làm loài bạch hạc
Suy nghĩ hình này
Cốt xương tỵ lại
Biến dịch bất nhất
Như huyễn như hóa
Ý liền tỏ ngộ
Giải kết lậu tận
Hận tình bên trong
Hình phát ra ngoài
Lành thay phước báo
Cùng sinh tử biệt
Tâm ý tịch diệt
Chí như kim cương
Trời đất bao la
Hoát nhiên tỏ sáng
Khắp trời đầy lửa
Không thể đốt ta
Ngục tốt lại đem
Đem vạc dầu nóng
Khi ấy ta cười
Nhan sắc bình dị
Ngục tốt nổi giận
Kêu ra bốn người
Nằm hai bên nách
Quăng vào trong chảo
Nước lạnh lửa tắt

Hóa thành thanh lương
Khảo tra đánh đập
Đều được bình an
Cùng liền hóa thành
Ngàn cánh hoa sen
Ở trong liên hoa
Ngồi kết bán già
Nằm ngồi lên xuống
Biến hóa khôn lường
Bay lên hư không
Đi trên mặt đất
Ngục tốt kinh hãi
Vào tàu với vua
Trong ngục kỳ lạ
Chưa bao giờ thấy
Xin vua tạm khuất
Đến thành Nê-lê
Vua đến trông thấy
Kỳ quái vô cùng
Vua bảo ác nhân
Ta trước ra lệnh
Nếu ta có vào
Cũng không được ra
Chuyển luân vương dạy
Không có hai lời
Nên ta sao được
Vào nơi cửa này
Sứ bạch vua rằng:
Nhưng nay một ngày
Cho vào không tội
Sau mới giới hạn
Vua liền theo vào
Thấy người trong vạc
Ngồi trên liên hoa
Kiết già ngay ngắn
Vua mới hỏi rằng:
Đây là người nào?
Khi ấy ta nói

Tôi là Tỳ-kheo
Vua lại hỏi tiếp
Ông đang trong ngục
Phải xưng tội nhân
Sao nói Tỳ-kheo
Khi ấy ta nói
Ông thật người ngu
Nhờ Thánh ban ơn
Làm vua thiên hạ
Muôn kiếp tích công
Mới được như thế
Nay lại hủy báng
Đáng gọi tội nhân
Vua hỏi Đạo nhân
Ông duyên có gì?
Trước mặt Chuyển luân
Bảo là ngu si?
Ta liền bảo vua
Trong thời quá khứ
Ông là đồng tử
Lấy một nắm đất
Cúng dường Như Lai
Phật liền thọ nhận
Chú nguyện cho ông
Đến chùa Ca-diếp
Lấy nước hòa bùn
Trét chùa phía Nam
Thọ ký sau này
Cõi Diêm-phù-đề
Làm Chuyển luân vương
Tên là A-dục
Chỉ trong một ngày
Khởi xây chùa tháp
Tám vạn bốn ngàn
Vua nay tạo ngục
Là Phù-đồ chăng?
Lại thêm chiêu họa
Tạo vô biên tội

Thần thức đảo điên
Tâm si ràng buộc
Ngu trong cõi ngu
Không kham làm vua
Hoặc người chấp mê
Đến chết không đổi
Nay bảo người ngu
Có gì sai hoặc
Vua liền tỉnh ngộ
Năm vóc sát đất
Tự mình sám hối
Các việc của thân
Ngục tù bãi bỏ
Hưng khởi thiện căn
Cầu được vô vi
Không khởi diệt pháp
Bởi xưa cúng đất
Nay được vương vị
Làm ruộng phước Phật
Sạch mọi ô uế
Rộng khắp mọi nơi
Phụng trì Tam bảo
Xét có phước này
Khiến được nhĩn căn
Vua vì Tôn sư
Phát nguyện chí thành
Nay trên chỗ ngồi
Đắc được tịnh nhĩn
Chư Thiên các cõi
Thần kỳ quý vương
Đều khen: Thiện tai!
Khen chưa từng có
Không thể nghĩ bàn
Thần lực cảm ứng
Phát nguyện cúng y
Chiêm ngưỡng nhĩn mục
Vua và phu nhĩn
Trông thấy Pháp Ích

Dung mạo khác thường
Trên đời ít có
Khi ấy trời đất
Sáu cõi chấn động
Núi sông tường đá
Cũng đều lay chuyển
Trong lòng hoan hỷ
Không thể nghĩ bàn
Đến trước quỳ xuống
Bạch Thiên sư rằng:
Thầy như Phật sống
Thí mất cho người
Mong phước uy lực
Càng sinh tịnh nhĩn
Vua thấy ứng điềm
Không thể xưng thuyết
Đây tất Thiên thần
Sinh đến ta vậy
Liền cõi mũ báo
Trao cho Pháp Ích
Thọ Chuyển luân vương
Thống lĩnh Diêm-phù
Vương tử quỳ trước
Bạch với cha rằng:
Con không uy đức
Dám giữ tôn vị
Phụ vương lại bảo
Thấy hành tích con
Chắc là Thiên thần
Không thể nghi ngại
Con để ta trị
Thật là chẳng nên
Con lên ngôi vị
Ta thì trợ giúp
Nên tùy lời ta
Thọ mũ báo này
Chớ có nghi nan
Do dự chần chờ

*Thầy lại bảo rằng:
Vua nên thọ lấy
Thiên mũ uy dung
Trí hóa sáu năm
Xưa vốn làm vua
Trải sáu vạn năm
Còn thiếu sáu năm
Giảm không đủ số
A-dục sinh nghi
Bạch Đại sư rằng:
Xin nói bốn duyên
Khai sáng mê tâm
Đã tạo hạnh gì?
Nay được hào quý
Đã là con ta
Đắc được tịnh nhĩn
Lại khi hủy mất
Nay được sáng lại
Vì nhân duyên gì?
Lại được tôn quý
Pháp sư dẫn đạo
Được tịnh pháp nhĩn
Nay làm Phật tử
Trần cấu đều diệt
Lại thêm đắc đạo
Ra khỏi sinh tử
Nguyện nói tích xưa
Chỗ làm bốn hạnh
Sư bảo vua rằng:
Nghe ta nói rõ
Rồi tự tư duy
Nhân duyên thuở xưa
Vào đời quá khứ
Chín mươi mốt kiếp
Có Phật tên là
Duy-vệ Như Lai
Khi ấy vương tử
Làm em của ta*

Thông minh trí số
Lại khéo vẽ họa
Ta trong bảy ngày
Cúng dường Đức Phật
Vương tử cũng họa
Hình dung Như Lai
Đem hình tượng Phật
Khai thị tối thắng
Thiên hạnh Như Lai
Thật không kể hết
Đối trước Phật kia
Phát tâm thệ nguyện
Chỗ nào sinh ra
Không đọa ác thú
Thân được đoan chánh
Mắt sáng thông minh
Sinh nhà hào phú
Không chốn nghèo nàn
Thường được phụ nhân
Thấy liền ưa kính
Nếu ai có thấy
Nhào lộn xuống đất
Sau đó có Phật
Danh thức Như Lai
Cùng chư Tỳ-kheo
Đến thành Thanh minh
Trước làm Trưởng giả
Đây là thân cuối
Lại cúng cúng dường
Thừa sự Đức Phật
Kế đến có Phật
Ca-diếp Như Lai Độ
thoát chúng sinh
Không thể tính kể
Khi ấy người cầu
Làm đèn đốt sáng
Bảy ngày bảy đêm
Quang minh bất tận

Thừa hưởng phước này
Xa lìa khổ não
Các nơi sinh ra
Được mắt thiên tịnh
Trong đời hiền kiếp
Có Phật ra đời
Tên Câu-tôn-na
Độ người vô lượng
Ba mươi hai tướng
Sắc tía vàng rực
Ngồi dưới gốc cây
Hàng phục ma oán
Sáu mươi sáu năm
Phụng trì cấm giới
Sáu tháng ba năm
Không hề thối thất
Kể đến có Phật
Tên Câu-na-hàm
Soi sáng thế gian
Như trăng tỏ đầy
Bấy giờ ta cũng
Là thân trưởng giả
Vương tử cùng ta
Làm con còn nhỏ
Có một Tỳ-kheo
Đắc A-la-hán
Lần lượt khát thực
Đến một nhà nghèo
Vợ con của ta
Cúng dường Tỳ-kheo
Y phục ẩm thực
Ngọa cụ thuốc men
Vương tử giận dữ
Nói với vợ rằng:
Nay nàng làm gì?
Cùng với người này
Ta nay sẽ hoại
Đôi mắt Tỳ-kheo

Lấy gì nhất thật
Mà thấy vợ ta
Sau đó có Phật
Tên là Ca-diếp
Các tướng đầy đủ
Xuất hiện ở đời
Ta lại sinh ra
Hào quý trưởng giả
Rộng tiếp ân huệ
Danh xưng bốn biển
Lại gặp đứa con
Sinh ra không mắt
Do gây báo trước
Mà gặp tai ương
Rồi tạo hình tượng
Được phước báo này
Sinh vào vương gia
Nhan sắc đoan chánh
Mắt sáng tinh anh
Trong chúng Độc tôn
Người thấy vui mừng
Thấy đều quy phục
Vì xưa hủy báng
La-hán chân nhân
Mắng nhiếc phụ nữ
Hại đôi mắt ta
Do ác hạnh này
Nay bị hủy nát
Quả báo thiện ác
Trọn không thể mất
Ta thỉnh Ca-diếp
Và chúng Tỳ-kheo
Cúng dường bảy ngày
Tùy ý cung cấp
Người cũng theo đó
Bảy ngày bảy đêm
Phụng kính Như Lai
Và chư Thánh chúng

Hai tay dâng đèn
Thân không lay động
Ba ngày sám hối
Quy y theo Phật
Ta vốn đã tu
Thân khẩu ý nghiệp
Ngày nay cải hối
Tịnh tu cấm giới
Duy nguyện đời sau
Gặp được Thánh Tôn
Nơi nhà bản tiện
Được gặp cung kính
Tức trong chốn ấy
Cứu hết khổ não
Cùng cha đồng thời
Thành A-la-hán
Nơi Phật Duy Vệ
Bảy ngày đốt đèn
Phát nguyện cầu phước
Mà được thiên nhĩn
Nay tuy hoại mắt
Nhục nhĩn căn bốn
Mà lại đắc được
Phước báo thiên nhĩn
Đã gặp Ca-diếp
Xuất hiện ở đời
Nguyện được sinh ra
Được nhĩn thanh tịnh
Hoặc cũng có thời
Lập nguyện kiên cố
Muốn cùng với cha
Cùng thời thành đạo
Ở trong sáu năm
Dùng chánh pháp trị
Trọn đủ số rồi
Dứt trừ kiết lậu
Vua nghe lời này
Thiện tâm sinh trưởng

Liên quỳ dài xuống
Lăn mình xuống đất
Tôn sư hôm nay
Thanh tịnh vô cấu
Với pháp Thánh hiền
An ổn vô vi
Pháp Ích tâm vương
Thống lĩnh Diêm-phù
Không có đạo tặc
Xâm lược của người
Không có tật bệnh
Là nghiệp ác đạo
Hành pháp từ tâm
Tương kính hòa thuận
Lúc này Pháp Ích
Bảo với quần thần
Các người hiếu thuận
Chớ có ngăn tà
Cùng tâm sát đạo
Gây báo bất thiện
Cũng chớ dâm dật
Vọng nói ỷ ngữ
Rượu không quá môi
Hằng thuận theo pháp
Không trái chánh giáo
Đạo đức huân thành
Thời vua Thiện Hóa
Trải qua sáu năm
Quỳ dài chấp tay
Bạch vương phụ rằng
Con thọ vương mạng
Không dám trái phạm
Xin được xuất gia
Tu hành thanh tịnh
Vua liền hứa khả
Học đạo xuất gia
Lễ lạy phụ vương
Từ tạ ra đi

Đến chỗ Tôn sư
Trình bày các việc
Nguyện thầy nạp thọ
Được học đạo mẫu
Tôn giả vui vẻ
Mà bảo lời rằng
Thiện lai chân tử!
Cần tu phạm hạnh
Ông nay thân tâm
Đoạn trừ các lậu
Chẳng hề giải đãi
Tuân thọ hỷ nhục
Cạo bỏ râu tóc
Chuyên tinh tâm ý
Khấp cõi chấn động
Mưa hoa trên trời
Cúng dường lãnh thọ
Thọ giới Cụ túc
Học pháp chân nhân
Thấy đều thông suốt
Lần hồi dạy bảo
Nghĩ tấc chỉ thọ
Mất là mộng huyễn
Càng thêm tư duy
Quán pháp ngũ uẩn
Đều không sở hữu
Vô nhân vô tác
Không người thọ giả
Pháp không đều biết
Kẻ ngu đắm trước
Tóc lông thân thể
Các loại răng móng
Máu tửu thịt da
Bất tịnh đầy đủ
Thân này bất tịnh
Cũng chẳng lâu dài
Người nên tư duy
Các pháp hữu vi

Đây ngũ ấm hình
Huyễn hóa hư nguy
Do đây vướng chấp
Không được giải thoát
Ngươi nên ân cần Đến
thành giải thoát Như
Phật thọ ký
Hẳn là hư dối
Vui cảnh vô vi
Đạm bạc thanh tịnh
Chư Phật quá khứ
Như hằng sa số
Khó độ chúng sinh
Không nghe không thấy
Khởi tâm dưng mãnh
Trong pháp Cù-đàm
Đến nơi an ổn
Không có hạn kỳ
Như thế Tôn giả
Giáo hóa Pháp Ích
Trải qua ngày đêm
Không hề ngừng nghĩ
Quán ngũ uẩn này
Như bị lửa đốt
Liên chúng La-hán
Không có thoái chuyển
Thầy lại bảo rằng
Các pháp tụ hội
Đều nên dứt bỏ
Và nơi phiền não
Cội nguồn thiên nhân
Trôi lăn sinh tử
Giống ruổi không cùng
Đọa vào ngũ thú
Cuối cùng sinh đây
Đều có nhân duyên
Nguồn gốc các loại
Nay vì ngươi nói

Đi đứng đảo điên
Không tự hiểu biết
Xem nhìn huyễn hoặc
Vui nhiều nên quen
Cử động phiêu diêu
Du hành khắp nẻo
Từ đó mắc phải
Sa vào địa ngục
Thống khổ trăm điều
Mê lầm bất giác
Mộng thấy hung ác
Địa ngục trời buộc
Đau đớn khôn cùng
Lắm điều giận dữ
Thanh trọc bộc phát
Cùng đến địa ngục
Lời to tiếng lớn
Không biết tầm quý
Thích chuyện huyền ảo
Không phân chân giả
Nằm ngồi kêu rên
Trong mộng kinh hãi
Nên biết người này
Đọa vào địa ngục
Kêu khóc rên la
Từ trên nhìn xuống
Thích loạn nhà người
Không kể thân sơ
Nói ra thì giận
Bỏ cả ăn uống
Người này chính là
Vốn hay kêu la
Thân dài chân nhỏ
Khí tiết bạc nhược
Nói năng chẳng thông
Tiếng như phá thủng
Tinh thần bất định
Lòng chẳng hiểu thuận

Nên biết người này
A-tỳ địa ngục
Thân thể xấu xa
Đau khổ triền miên
Chẳng chút vui vẻ
Tham san tật đố
Thấy người bố thí Tự
làm phiền não
Người như thế ấy
Rớt vào địa ngục
Lửa cháy kinh hoàng
Ưu thích thiêu đốt
Đi đứng khinh xuất
Không tránh sự tình
Việc làm rồi bời
Sau lại bỏ đi
Người như thế này
Sẽ vào địa ngục
Tâm không khoáng đại
Thấy lớn thì sợ
Việc nhỏ thì vui
Người như thế ấy
Địa ngục Ưu bát
Mất đồ hình quỷ
Thích việc tranh tụng
Phỉ báng Thánh hiền
Người chưa đắc đạo
Ngày đêm xem xét
Làm việc phi pháp
Nên biết người này
Địa ngục Bát đầu
Mắt nhìn bốn góc
Bất hiếu song thân
Sinh thời đoản mạng
Địa ngục câu móc
Thích dùng đao kiếm
Người thích khiêu chiến
Tất tạo nhân sát

Địa ngục phân trì
Thân sinh bệnh tật
Miệng đầy khí uế
Cùng người vô thân
Địa ngục khoáng đại
Hình thể to lớn
Bước đi hèn yếu
Da bạc tóc ít
Lại nhiều bệnh hoạn
Thấy người liền giận
Tham ăn không chán
Biết người như vậy
Địa ngục lửa cháy
Hình trắng mắt xanh
Nói chẳng đuôi đầu
Lời không đoan chánh
Thích việc vui chơi
Thân sa vào chốn Bùn
lầy như nhớt Người
như thế này Thân sa
vào chốn
Địa ngục như nhớt
Đầu cong mắt vàng
Ác kiến cùng người
Gặp việc kinh sợ
Địa ngục đao kiếm
Tay thường cầm dao
Thấy loạn thì vui
Cầm dao giết hại
Địa ngục đao kiếm
Thân đầy tội lỗi
Thích chốn u minh
Miệng nói lời ác
Địa ngục tro nóng
Lực bạt khí siêu
Không được tự tại
Những việc được mất
Đều không do mình

Thấy việc chém giết
Thì không xa lìa
Nên biết người này
Địa ngục sát hại
Sân giận vô chừng
Liên biết biến đổi
Có thể từ tạ
Bất kể ngày đêm
Khiển trách lòng mình
Như bị trừng phạt
Người này như thế
Thích chốn xấu xa
Ưa điều tệ hại
Đắm trước bỉ lậu
Địa ngục phần ướ
Nhan sắc xấu xa
Miệng nói hung ác
Thích chuyện đấu tranh
Địa ngục hương thiện
Nên quán diện mạo
Việc từ đâu đến
Biết để xa lìa
Như tránh lửa đốt
Kế đến súc sinh
Thọ hình đủ loại
Chuyên lòng quán xét
Không tạo nghiệp duyên
Nói năng thư thái
Không khởi sân si
Tôn kính trưởng thượng
Từ voi mà đến
Thân nhiều xú ướ
Kham nhận đói rét
Sân si khó giải
Lạc đà sinh ra
Xa lìa ham ăn
Không tránh hiểm nạn
Hiểu biết chân chánh

Kiếp ngựa đầu thai
Nhân nghĩa khoan hòa
Chịu được nóng lạnh
Việc làm không nhớ
Từ cõi trâu về
Tiếng cao không thẹn
Nhiều chỗ ác niệm
Không biết phải trái
Từ kiếp lừa đến
Lớn nhỏ không sợ
Thường tham ăn thịt
Các việc chẳng kham
Từ sư tử đến
Thân lớn mắt tròn
Thích nơi đông vắng
Ghét chuyện thê tử
Từ kiếp hổ đến
Lông dài mắt nhỏ
Ít việc sân giận
Không vui một chỗ
Từ loài cừu đến
Tánh không phản phúc
Thích sát hại trùng
Riêng vui đôi vắng
Từ loài hổ đến
Nhỏ tiếng dưng mãnh
Không ưa dâm dục
Không thích thê tử
Từ loài lang đến
Không thích sắc phục
Tránh việc gian tà
Ít ngủ nhiều sân
Từ loài cẩu đến
Thân ngắn lông dài
Ăn nhiều ngủ kỹ
Không thích nơi vắng
Từ loài heo đến
Lông vàng bạc phát

Thích nơi núi đồi
Ham ăn rau quả
Từ di hầu đến
Đa vọng nhiều sân
Không có kiêng sợ
Làm việc trái ngược
Từ loài quạ đến
Tính mê sắc dục
Nhỏ mà nhiều loại
Tâm không ghi nhớ
Là loài bồ câu
Chỗ làm trái ngược
Chịu điều khó nhục
Bất hiếu cha mẹ
Là loài tu hú
Chẳng biết điều phải
Chẳng rõ điều trái
Đêm ngày mê hoặc
Từ loài dê đến
Thích việc đàm luận
Thân cùng hào tộc
Chúng nhân yêu kính
Loài anh vũ đến Việc
làm hung bạo Vui
trong cõi người Lời
nhiều phiền toái Từ
loài chim yến
Đi đứng thư thái
Ý có mưu tính
Hại nhiều chủng loại
Từ loài hạc đến
Thân nhỏ hiếu dâm
Ý không chuyên định
Thấy sắc tâm mê
Từ loài chim tước
Mắt đỏ răng ngắn
Nói thì nhổ bọt
Nằm thì buộc chân

Từ loài trùng đến
 Nói thì sân giận
 Không xét nghĩa lý
 Nói lời độc dữ
 Từ loài mọt đến
 Riêng chỗ tham ăn
 Lời nói nác nghẹn
 Đêm thì ngủ ít
 Từ loài hồ đến
 Đào tường xuyên vách
 Tham tài đầy đầy
 Chẳng có thân sơ
 Từ loài chuột đến
 Thâm kỹ tướng mạo
 Từ súc sinh đến
 Tiếp nối ngạ quỷ
 Chuyên ý lắng nghe
 Thân lớn nhiều lo
 Lấy tóc buộc thân
 Y phục cầu bản
 Từ ngạ quỷ đến Mõi
 sút mũi thiếu Miệng
 nhỏ sắc vàng
 Thích chuyện điên đảo
 Từ ngạ quỷ đến
 Dâm dật san tham
 Ghét người sở đắc
 Không thích bố thí
 Từ ngạ quỷ đến
 Bất hiếu cha mẹ
 Gia thất lớn nhỏ
 Đều ưa tranh tụng
 Từ ngạ quỷ đến
 Âm thanh tắc hoại
 Hưng khởi lòng sân
 Lòng tham đầy đầy
 Từ ngạ quỷ đến
 Thường thiếu tài vật

*Nghèo hèn bỉ lậu
Trí giả thở dài
Từ ngã quỷ đến
Không tin việc Phật
Không thích nghe pháp
Xa lìa cõi thiện
Từ ngã quỷ đến
Không kính vợ con
Anh em huynh đệ
Tật đố với người
Từ ngã quỷ đến
Sinh thì cô quả
Không có người thân
Trợn đời qua lại
Từ ngã quỷ đến
Ý thức hẹp hòi
Không thích trang sức
Việc làm như ướ
Từ ngã quỷ đến
Chỗ làm không đạt
Muôn việc buộc ràng
Bị người xua đuổi
Từ ngã quỷ đến
Việc thành hay bại
Không rõ căn nguyên
Không nhận người dạy
Từ ngã quỷ đến Không
thích tịnh xứ Thích nơi
ô ướ
Nhan sắc xấu xí Từ
thần gió đến Ham
thích thân lớn
Thường tham ăn thịt
Thích riêng thừa tự
Từ Dạ-xoa đến
Sân giận đấu chiến
Thấy vật tham trước
Không có úy kỵ*

Từ Dạ-xoa đến
Người thấy dựng lông
Đến nơi xem xét
Vừa có lại mất
Từ La-sát đến
Thân hình bạc nhược
Nhan sắc hòa vui
Nghe thì hoan hỷ
Ý thích phiêu du
Hương hoa trang sức
Thích các kỹ thuật Từ
Thất-bà đến Thường
thích ca vũ Nam nữ
theo hầu Trước nói
sau cười Từ Chân-đà
đến Tánh tình nhu
nhuyễn Hiểu rõ thời
tiết
Hay đoạn lậu kiết
Chân-đà-la đến
Đây tướng ngạ quỷ
Dạ-xoa La-hán
Kế đến nói người
Tùy theo căn nguyên
Biết chỗ sinh ra
Sở chấp không vọng
Hiểu rõ sự nghiệp
Từ nhân đạo đến
Rõ điều huyễn nguy
Mà không theo đó
Việc làm bình đẳng
Từ nhân đạo đến
Lời nói thiện ác
Đầu không quên mất
Không tin gian nguy
Từ nhân đạo đến
Tham dâm kiêu tật
Tâm chấp khó xả

Rõ khắp phương tục
Từ nhân đạo đến
Niềm tin bố thí
Hiểu pháp phi pháp
Tâm không thiên lệch
Từ nhân đạo đến
Không mất thời khóa
Cũng không giải đãi
Cung kính Thánh hiền
Từ nhân đạo đến
Bái kiến Sa-môn
Trì giới đa văn
Chí tâm thừa sự
Từ nhân đạo đến
Cúng dường chư Phật
Chánh pháp chúng Tăng
Tùy thời nghe pháp
Từ nhân đạo đến
Nghe pháp hiểu biết
Thấy ác không làm
Mau đến Niết-bàn
Từ nhân đạo đến
Đây là nhân tướng
Thô nói diện mạo
Nay nói Thiên trạng
Từ chỗ nào đến Mắt
tròn mắt vuông
Thân màu vàng chói
Tóc màu vàng kim
Đây đủ kỹ thuật
A-tu-luân đến
Bước thẳng nhìn đất
Không có ngăn ngại
Thân cử chuyển động
A-tu-luân đến
Nương núi Tu-di
Có năm loại trời
Theo chỗ tạo duyên

Tướng trang không đồng
Lưng nhỏ chân thô
Thích ưa vui cười
Trí giả quán xét
Từ Khúc thiên đến
Ý thích vì diệu
Chẳng ham tài vật
Thấy đánh thì sợ
Từ Thiên thi đến
Thân tướng cao lớn
Nhan sắc đoan chánh
Không thích lửa sáng
Từ Bà thiên đến
Thường ôm lòng vui
Việc ác không nghe
Không theo lãnh thọ
Đồ lạc thiên đến
Tư duy nhẩn khổ
Thích phân biệt nghĩa
Hiếu thuận cha mẹ
Tỳ-sa thiên đến
Đêm không thích nhà
Vui du rừng núi
Chí niệm nữ sắc
Từ tám thiên đến
Tài bảo tuy ít
Sinh nhà bản tiện
Tâm thích thanh tịnh
Từ tam thiên đến
Xét mình mà làm
Mọi việc không giữ
Vọng đoạn nguyệt trái
Từ Viêm thiên đến
Thích gian dâm người
Không giữ vợ mình
Làm quỷ sai khiến
Tha hóa thiên đến
Thừa sự cha mẹ

Thường theo pháp tắc
Ít thọ nhận người
Đâu thuật thiên đến
Phi đạo cầu đạo
Tâm không vọng tưởng
Không thích ở nhà
Từ phạm thiên đến
Ý ngu tánh hiền
Thường tham ngủ nghỉ
Cũng không biết pháp
Vô tưởng thiên đến
Ngũ thú chúng sinh
Nguyên bản mỗi loài
Tánh hạnh không đồng
Tiết tháo cũng khác
Bấy giờ A-dục
Tâm còn giận dữ
Bảo với quần thần
Nghe ta truyền lệnh
Các người hãy mau
Đao bén thần luân
Truy xét cho ra
Kẻ giả thư ấn
Giết hại cho hết
Dân Diêm-phù-đề
Khiến cho cảnh giới
Đều thành hoang dã
Quần thần quỳ lạy
Bạch với vua rằng
Xin nguyện khoan thứ
Nay xin xét rõ
Tìm khắp các nơi
Nghe lời diêu ngôn
Cải hình dị phục
Ẩn mình truy xét
Xem ai trá thư
Sứ giả là ai
Đến nơi thạch thất

Đó là người nào?
Ẩn mình dấu tánh
Tiếng vang ra ngoài
Phu nhân Thiện Dung
Da-xa tạo thư
Chư thần vân tập
Bạch với vua rằng
Nghe thần trần tấu
Nguồn gốc ẩn thư
Đây là thủ phạm
Ở ngay cạnh vua
Phu nhân Thiện Dung
Đại thần Da-xá
Vua nghe lời này
Nổi giận thiên đình
Liền sai tả hữu
Bắt trói hai người
Đem đến chỗ vua
Cật vấn sự tình
Các người hủy hoại
Mắt vương tử chẳng?
Hai người run sợ
Im lặng không nói
Cũng không nói có
Lại chẳng nói không
Vua càng giận dữ
Gọi ngay cận thân
Đem hai kẻ này
Giam vào thiết lao
Bao quanh lửa cháy
Lấy lửa đốt thiêu
Cận thân nghe lệnh
Tức liền cởi trói
Đem đến ngục thất
Nổi lửa thiêu xác
Chết đọa địa ngục
Như thế trải qua
Khổ nạn kiếp số

Sở dĩ như thế
Vương tử ngày trước
Sinh Ba-la-nại
Tài vật vô lượng
Khi ấy lão mẫu
Cơ cùng đói rét
Lại dất con thơ
Đến nhà khát thực
Vương tử ra thấy
Liên sinh giận dữ
Dùng tay lấy đất
Ném vào mắt bà
Bà già ôm hận
Trong lòng sinh niệm
Như ta đời sau
Cùng người tương ngộ
Sẽ khoét hai mắt
Như bỏ ngôi đá
Thiện ác không dứt
Như ảnh tùy hình
Lão mẫu ngày trước
Nay là phu nhân
Đứa bé đi theo
Chính là Da-xa
Hủy báng La-hán
Lại nhục cô mẫu
Các việc bức thiết
Làm sao tránh được
Bấy giờ Tôn giả
Cùng với dân chúng
Rộng tuyên pháp vị
Giáo lý vi diệu
Tư duy thuần thực
Pháp tu của mắt
Vốn từ đâu đến
Dời đổi thế nào
Đến từ vô thủy
Đi từ vô chung

Tim không thấy dấu
Lấy gì làm mắt
Phải nên vọng tưởng
Đây cũng không lâu
Rồi cũng hoại mất
Sắc như bọt tụ
Rồi cũng phân tán
Thinh hương vị pháp
Đều không chân thật
Lìa khổ ân ái
Oán tắng hội khổ
Phải nên dứt trừ
Tu hạnh nhân từ
Nguyệt Quang phu nhân
Các chúng thể nữ
Hơn sáu chục người
Nghe pháp thấy rõ
Đạo tích ban đầu
Đắc tịnh pháp nhãn
Bảy lần sinh ra
Bảy lần mất đi
Diệt mọi khổ tập
Lại có nam tử
Dũng mãnh anh hùng
Một ngàn khai sĩ
Nghe pháp đắc đạo
Không còn gặp nạn
Ba ngàn phu nhân
Cấu uest đều diệt
Đắc được đạo quả
An ổn vô vi
Lại có trăm ngàn
Hào quý tôn giả
Thọ Tam quy y
Thầy là Pháp Ích
Tôn giả khéo nghĩ
Đem chư Tỳ-kheo
Trên trời dẫn giải

*Theo đạo mà đi
Đến thành xá rồi
Cuối cùng thuyết pháp
Bay lên hư không
Biến hóa vô cùng
Nằm ngồi tự tại
Đều bỏ mạng thọ
Nhập vào Niết-bàn
Không còn sinh lão.*

Kinh Nhân Duyên Pháp Ích Thái Tử Con A-dục Vương Hoại Mắt.

(Hết)